

Samme er blevet udtalt her i Salen af forskjellige sagtyndige, ja, jeg kan sige sagtyndige Medlemmer, at det var ønskeligt, at vi ubvidebort vort Rytteri. Det er maasse dristigt af mig at udtale mig om et saadant Punkt, men jeg kan dog ikke undlade at fremføre som min Mening, at hverken de geografiske eller de strategiske Forhold i vort Land gjøre det egnet til at forsvares af Rytteri. Den høitærede Minister udtalte tillige, at Hærvæsenet fremtidig vilde gjøre en større Brug af Børnbarerne, og jeg er fuldkommen enig med ham i, at dette maa ske; men jeg tror rigtignok, at det vil være vanskeligt at udføre for Rytteriets Vedkommende, og se vi paa vort Lands geografiske Beliggenhed med dets Sunde og Belter, maa man ogsaa faae Indtrykket af, at det er vanskeligt baade at indfibe og at udfibe Rytteri. Allermindst kan jeg imidlertid tiltræde de Argumenter, der ere fremsførte for en Forøgelse af Kavalleriet. Den høitærede Minister udtalte ved Sagens Forelæggelse, at vort Forsvarsvæsen maatte være beregnet paa en Freds- og Neutralitetspolitik, og at Hærvæsenet skulde indskrænktes til at være defensivt; men naar det er Tilfellet, tror jeg ikke, det passer, naar man vil hente Argumenter fra den sidste store Krig, hvormed den høitærede Minister mente den fransk-tydske Krig, medens det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansjer) henvisste til den sidste østerrigsk-preussiske Krig. De Herrer ville nemlig vistnok indrømme mig, at hærten den franske eller den preussiske Politik var beregnet paa Fred og Neutralitet. At i alt Fald ikke den franske var beregnet paa Defensiven, fremgaar deraf, at det var Frankrig, som erklærede Tydskland Krig, og der er jo heller ikke Grund til at tro, at ikke ogsaa den tydske Politik var beregnet paa Offensiven. Jeg tror derfor, at man helst maa hente sine Argumenter fra et noget nærmere Sted, nemlig fra vore egne sidste Krige, og navnlig fra Krigen i 1864; men man vil vide, at vi uagtet vi den Gang havde et dygtigt, vel øvet og godt organiseret Rytteri, dog ikke vare i Stand til at gjøre stor Brug deraf, især ikke i de større Træfninger. Jeg kunde derfor have ønsket, at man i Stedet for at foreslaa en Forøgelse af Kavalleriet havde foreslaaet end Indskrænkning deraf. — § 10 er der en Bestemmelse, som allerede er bleven omtalt af flere ærede Medlemmer, og som gaar ud paa, at Ministeren skulde være berettiget til at fordele Mandskabet fra første Løgd i første Udftriningskreds, altsaa Kjøbenhavn, til samtlige Fodfollæbriggader og Rytteriregimenter. Jeg vilde anse det for heldigt, om man blev ved de nugældende Bestemmelser i saa Henseende, og altsaa saavidt mulig lod Mandskabet indøves paa det nærmeste Garnisonssted; men selv om man vilde gaa bort deraf, kan jeg dog ikke erkende den Udtalelse for rigtig, der findes i Motiverne, og hvori Ministeren omtrent siger, at medens der paa den ene Side findes, jeg havde nær sagt, saa gode Dyder hos

Kjøbenhavnerne, at deres Uddannelse sammen med Landboerne kan betragtes som en Slags Surdeig for disse, have de dog paa den anden Side ogsaa saadanne Egenheder, der medføre, at de ikke egne sig til at være sammen for sig selv. Jeg tror nu, at det er den sidstnævnte Opfattelse, der har vundet Indgang hos den høitærede Minister, men jeg anser det rigtignok for ubehdigt saavel fra Repræsentationens som fra Regeringens Side saaledes at udtale sig om Dyder og Udyder hos Befolkningen i de forskjellige Landsdele. Jeg tror, at Jædrelandsfærligheden er lige saa stærk hos Kjøbenhavnerne som hos Landboerne og omvendt, og jeg kan derfor heller ikke ønske, at den Slags Udtalelser komme frem. — Ogsaa med Hensyn til Mandskabets Indkaldelse og Uddannelse maa jeg beklage, at jeg maa gaa i modsat Retning af den, hvori de sagtyndige Medlemmer her i Salen gaa, deriblandt ogsaa det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjøer). Jeg tror, at vi om ikke meget, saa dog noget, maa kunne indskrænke Mandskabets Uddannelsessted, og jeg sigter da navnlig herved til Infanteriet. Jeg tror, at en Del af de Døvelser, som tidligere have været nødvendige, ikke fremtidig efter Indførelsen af de nye Stykvaaben vilde medføre synderlig Nytte, og jeg sigter herved navnlig til Støpvaabnene; jeg tror, at vi godt kunne indskrænke saavel de forberedende Døvelser som Døvelserne i Bajonettægtning. Vel veed jeg, at disse Døvelser i de sidste Aar ere blevene indskrænkede noget, men jeg tror, at det kan ske i endnu større Grad, thi det er min bestemte Mening, at en Soldat mere beregner sit Skud end sit Bajonettød. Jeg tror forøvrigt, at Bajonetten aldrig vil blive brugt efter Indførelsen af de nye Stykvaaben. Hvad jeg imidlertid særlig har for Øie, er den fremtidige Indkaldelse. Jeg har ikke Noget imod, at Liniemandskabet bliver indkaldt til een større Døvelse, thi jeg tror, det er nødvendigt, naar man vil have det godt uddannet, men dermed vil jeg ikke have sagt, at vi skulle blive staaende ved de 35 Dage, som Forslaget bestemmer; jeg er tilbøjelig til at tro, at vi godt kunne gaa ned til een Maaned eller maasse derunder. Det er min Overbevisning, at en hel Del af de Døvelser, som man foretager i Begyndelsen af Leertiden, ikke er nødvendig. Jeg tillod mig ifjor at udtale som min Opfattelse med Hensyn til Leirdøvelser, at man der skulde øve større Troppedøvelinger og øve dem i videre Udftrinng, idet man ikke skulde holde sig til en lille Plet indenfor en Mills Afstand eller lidt mere. Den daværende Krigsminister udtalte derpaa, at det glædede ham at høre dette, idet han da hos mig vilde finde en Støtte ved en fremtidig Ordning af vort Hærvæsen, hvortil jeg tillod mig at sige, at det ikke var afgjort, at jeg atter vilde faae Plads her i Salen. Smidler tid har jeg jo paany faaet Plads her, og jeg skal ogsaa støtte den fremsatte Løfte, thi jeg tror ikke, vi kunne komme bort fra de større Troppedøvelser. Der